

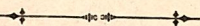
тала Найда и изеднажъ видѣла, че и тя била съ златни кждрави коси и съ бѣли дрехи като царкинята.

— Ахъ, колко е хубаво! извикала тя; ще отида да се возя по морето въ черупка съ златнитѣ момчета.

— Ала ние нѣма да те пуснемъ! казали розитѣ и насочили остритѣ си бодилки.

— Пуснете ме! пуснете ме! извикала Найда, искала да побѣгне и паднала на пода: тя била заспала на масата възъ книгата и сънувала.

Добрѣ че на пода имало мека постилка и тя не се убила много. Поплакала тихо Найда и не се качала вече на масата.

Б О Й .

въ момчета, Андрей и Груйо, седѣли дълго врѣме заедно на полето и се разговаряли за едно, за друго. Най-послѣ зели да размишляватъ, какво ще работятъ, кога станатъ голѣми.

— Азъ, Груйчо, казалъ Андрей, знаешъ ли, какво ще направя? — Ще стана овчаръ, ще имамъ овци, ще ги паса; тѣ всѣка година ще ми се агнатъ, агнетата ще растатъ, ще ставатъ овци и тѣ ще се агнатъ, тѣй че за нѣколко години азъ ще имамъ цѣло стадо отъ хиляда и повече овци.

— Азъ пъкъ, казалъ Груйо, ще зема подъ наемъ единъ чифликъ, ще разора добрѣ нивитѣ, ще насѣя пшеница и други житни растения и, ако има изобилие, ще събера пълни хамбари и ще ги продамъ, та ще зема стотини жълтици и ще стана богатъ.

— Това е добро, казалъ Андрѣй, само ще трѣба да заградишъ нивитѣ си съ високъ плетъ, иначе моитѣ овци ще влизатъ и ще изяждатъ посѣвитѣ ти.

— Ще видимъ, какъ тѣй твоитѣ овци ще могатъ да влизатъ въ моитѣ ниви! извикалъ Груйо; ако тѣ само стѣпятъ въ нѣкоя моя нива, нозѣтѣ имъ ще прѣбия.

— Само посмѣй да сторишъ това, обадилъ се още пò-ядосано Андрей и ще видишъ, че ни едно отъ ребрата ти нѣма да остане цѣло!